

Camellia

夜凌都 เย่หลิงซี เขียน

ไพทวณอิม แปล

N.Wata วาด

4

天价齐妃

ทอดทิ้ง
ชายา
ผู้สูงศักดิ์

บทที่ 151 ถึงแคว้นซางฉง

ในตอนเช้าตรู่ ทันทีที่ฟ้าสว่างชื่อเหี้ยก็รู้สึกปวดตุบๆ ทั่วทั้งร่างกาย จากนั้นจึงค่อยๆ ตื่นขึ้นจากการหลับไหล

มูมปากกระตุกขึ้น มูเหียนยิ้มน้อยๆ และมองไปยังชายท่าทางจ้าวเจียที่ถูกมัดโยนลงบนพื้น ก่อนจะย่อตัวลงสบสายตากับเขา นางยื่นมือออกไปตบแก้ม แล้วถามติดตลกว่า “แม่จะอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เจ้าก็ยังนอนหลับสนิทได้รึ”

“เฮอะ เจ้าถูกขำเกินไปแล้ว! ไม่เคยมีโทษทัณฑ์ใดที่ชื่อเหี้ยไม่เคยได้รับ เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ขำไม่สนใจหรอก!” ชื่อเหี้ยเบิกตาโตอย่างไม่ยอมจำนน หลังจากขยับร่างกายที่เมื่อยขบ เขาก็เข้าใจว่าความรู้สึกของคนที่ต้องนอนหงายๆ ที่ถูกมัดไว้เป็นอย่างไร!

“จริงหรือ” สายตาของมูเหียนเลื่อนไปจับจ้องที่ร่างกายท่อนล่างของชื่อเหี้ย แล้วจู่ๆ นางก็พยักหน้า ถามเสียงเบาอีกครั้ง “แล้วที่ขำถามเจ้าเมื่อคืนนี้ เจ้าคิดเห็นอย่างไร”

ชื่อเหยียนมองมุ่เยียนที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาลึกล้ำ
พลางกัตรีมฝีปากล่างด้วยความสับสนเป็นพลัน

แม้การถูกจับเมื่อคืนนี้ชื่อเหยียนจะไม่อยากยอมรับก็ตาม
แต่นั้นก็คือความจริง ทักษะการต่อสู้ของเขาดีกว่าจริง ๆ และ
นั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เขามาลงเอยเช่นนี้ หากถูกเจ้าหนุ่มหน้า
ขาวตรงหน้าฆ่า และส่งไปยังศาลาว่าการ เช่นนั้นต่อไปตัวเอง
ก็จะไม่สามารถดื่มสุราที่หอนางโลม และไม่สามารถทำอะไร
กับหญิงงามได้อีก เขาไม่ต้องการมีชีวิตเช่นนั้น! แต่หากให้เขา
ยอมจำนน และยอมรับเงื่อนไขของชายผู้นี้ ชื่อเหยียนก็ยังรู้สึก
ไม่สบายใจอยู่ดี

ถึงอย่างไรเขาก็ไม่รู้จักตัวตนและภูมิหลังของชายผู้นี้
แล้วจะให้มอบกายถวายชีวิตให้เขาได้อย่างไรละ หลังจาก
ติดตามเขาแล้ว ชีวิตในภายหน้าจะดีขึ้นหรือไม่ หากได้รับโทษ
ทัณฑ์อย่างทรมานทุกเมื่อเชื่อวันจริง ๆ เช่นนั้นตนยอมตาย
เป็นผีตกนรกให้รู้แล้วรู้รอดไม่ดีกว่าหรือ!

ภาพสตรีที่จับเขาเมื่อคืนนี้ได้แวบเข้ามาในมโนภาพ
เมื่อนึกถึงรูปร่างที่งดงามและใบหน้าที่เฝ้าชวนประณีตของนาง
ชื่อเหยียนก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มอย่างหীনกระหายออกมา

หลังจากกระแอมในลำคอแล้ว ซื่อเหี้ยก็จ้องมองไปที่มู่เยียน ก่อนจะกล่าวว่า “ข้าไม่เคยต่อรองเงื่อนไขกับบุรุษ! ไปพาสาวน้อยคนเมื่อคืนมาหาข้า ข้าต้องการพบนาง!”

“คนของข้ามีสาวน้อยมากมาย ไม่ทราบว่าคุณที่เจ้ายกยากเจอคือผู้ใด” มู่เยียนหรีดา นัยน์ตาทั้งคู่ฉายแววเยียบเย็น

ซื่อเหี้ยหัวเราะหึๆ แล้วพูดอย่างกำเรียบเสิบสานว่า “ก็แม่สาวร้านคนที่หมู่อาภรณ์ยั่วยวน จนทำให้ข้าอดใจไม่ไหว เมื่อคืนนี้อย่างไรเล่า! นางนั้นแหละ! ไปเรียกนางมาเร็วๆ! เพียงนางมาทุกอย่างล้วนตกลงได้ง่ายดาย!”

คำพูดของซื่อเหี้ยทำให้คนอื่นในห้องที่เจียบมาตลอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา เมื่อเห็นมู่เยียนยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย มู่ถงกับเฟิงร่วอู่และทุกคนอยากจะหัวเราะออกม้างๆ แต่ก็ไม่กล้าหัวเราะ ดังนั้นจึงทำได้แค่กลืนหัวเราะจนหน้าแดง

มุมปากของมู่เยียนปรากฏรอยยิ้มพิกล นางชักมิดสันออกมาจากเอว นั่งชันเข่าและชี้ไปที่ร่างกายท่อนล่างของซื่อเหี้ยด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย “แค่ให้คุยกับข้า เจ้าก็ยังไม่

คุณสมบัตินั้นด้วยซ้ำ ข้าจะถามเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย จะไปตายที่ศาลาว่าการ หรือจะไปกับข้า ขึ้นยังกล้าเล่นตลกตีกหน้าด้านๆ อีก ระวังข้าจะทำให้เจ้าตายไปก็ไม่สามารถสืบตระกูลได้อีก!”

“เฮ้ นายท่านของข้า ข้าจะไปกับท่าน ข้าจะไปกับท่าน ท่านพอใจรึยัง!” เมื่อเห็นว่ามู่เยียนยกมือขึ้น หมายถึงใช้มีดสั้นแทงกล่องดวงใจของตนจริงๆ ชื่อเหยียก็รีบร้องขอความเมตตา บริเวณขมับมีเหงื่อผุดขึ้นเป็นเม็ดๆ

มู่เยียนเก็บมีดสั้นด้วยท่าทางพึงพอใจ นางลุกขึ้นยืนมองไปยังท้องฟ้านอกหน้าต่าง จากนั้นก็ส่งด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า “ไปรวมกันที่ชั้นล่างภายในหนึ่งเค่อ ระวัง เทียนหัน จับตาดูชายคนนี้ไว้ให้ดี หากพบว่าเขาคิดหนี ก็จัดการตอนก่อนแล้วค่อยฆ่า จะทำอะไรก็ทำตามที่เราต้องการ”

“เข้าใจแล้ว” เฟิงร่ว่มองชื่อเหยียที่หน้าซีดเผือดด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย ก่อนจะเดินไปหาเขา ปลดแม่กุญแจเหล็กบนตัวและเอ่ยเตือนเขาอย่างเมตตาว่า “อย่าทำให้นายท่านโกรธเด็ดขาด มิฉะนั้นเขาจะทำให้เจ้าเจ็บปวดเสียยิ่งกว่าตาย ต่อให้วิชาตัวเบาของเจ้าจะดสักเท่าใด แต่ตราบไคที่เจ้ากล้าหนี เขาก็กล้าไล่ตามจับเจ้ากลับมา ต่อให้ต้องตามไปทั่วหล้าก็เถิด”

หลังจากเตรียมพร้อมแล้ว ทุกคนก็มารวมตัวกันที่ชั้นล่าง และออกเดินทาง มู่เยียนกับเฟิงร่วอยู่ต่างอุ้มเด็ก ๆ ไว้ในอ้อมแขน ก่อนที่ขบวนม้ากลุ่มใหญ่จะควมม้ามุ่งหน้าไปยังแคว้นซางฉง

ทุกคนล้วนเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางวันแล้ววันเล่า ในขณะที่มู่เยียนกำลังนำคนหลายสิบคนไปตามถนน ก็ยังไม่ลืมที่จะสังเกตสถานการณ์รอบข้างอย่างระมัดระวัง และหารื้อเกี่ยวกับกำหนดการในอนาคตกับฉีเฟิงหยวน หลังได้ติดต่อกันมากขึ้น มู่เยียนก็เริ่มสนใจฉีเฟิงหยวนคนนี้มากขึ้นเรื่อย ๆ

ฉีเฟิงหยวนเคยพูดหรือบอกเป็นนัยว่ามู่เยียนไม่ได้มาจากโลกนี้อยู่หลายครั้ง และสิ่งที่ทำให้นางประหลาดใจยิ่งกว่าคือ ฉีเฟิงหยวนยอมรับเรื่องราวของนางอย่างไม่สะทกสะท้าน

เมื่อมาถึงเมืองอวิ้นอันอีกครั้ง มู่เยียนมองสถานที่ที่ค่อนข้างคุ้นเคยนี้ และการหายไปอย่างไร้ร่องรอยของเซีย้อี้เฟิงกับเซีย่หมิงอี ครั้นแล้วมู่เยียนจึงแค้นยี้มออกมาอย่างเหี้ยมหยาม

หลังได้สถานที่หลบซ่อนแล้ว ทุกคนก็กินเสบียงอาหาร
แห้งอย่างง่าย ๆ พอตกคำพวกเขาก็ลงจากหลังม้า และเดินตาม
หลังมู่เยียนไปถึงด่านตรวจ

หลังจากออกคำสั่งด้วยเสียงทุ้มต่ำ มู่เยียนก็อุ้มมู่โม่เหิง
และกระโดดนำขึ้นไปก่อน ก่อนที่ร่างนั้นจะพุ่งไปในอากาศราว
กับภูติผี และหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับว่าไม่เคยปรากฏ
มาก่อน

สำหรับฝีมืออันยอดเยี่ยมของมู่เยียน พวกเขาที่เหลือต่าง
ก็ชื่นชมเป็นอย่างมากมาก ครั้นแล้วพวกเขาจึงข้ามพรมแดน
ออกจากเมืองอวิ้นอันที่ละคนราวภาพเงาที่ลวงตา และออกจาก
พรมแดนของแคว้นอีเซวียนมาถึงยังเขตแดนของแคว้นซางฉง

เมื่อเห็นทุกสิ่งที่คุณเคย มู่ถงกับมู่เทียนหันรู้สึกตื่นเต้น
ไม่น้อย สำหรับพวกเขาแล้วแคว้นซางฉงเปรียบเสมือน
พระราชวังที่พวกเขาเคยอาศัยอยู่เมื่อครั้งยังเด็ก แม้จะหลับตา
ก็สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างทิศเหนือใต้ ออก ตก ได้
และสามารถเดินทางไปยังวังหลวงได้อย่างง่ายดาย

มูถงแสดงให้มูเยียนเห็นถึงความดีอกดีใจของตัวเอง
มูถงไม่เคยคิดเลยว่านางจะมีโอกาสได้กลับมาที่นี่อีกครั้ง
กลับมายังสถานที่แห่งนี้ที่ถูกทำลายโดยเชื้ออัมเฟิง

แคว้นซางฉงตั้งอยู่ในทุ่งหญ้า ดังนั้นที่นี่จึงมีหญ้าขึ้นอยู่
ทั่วทุกที่ เดิมทีประชากรของแคว้นซางฉงเคย ใช้ชีวิตอย่าง
เรียบง่ายยังชีพด้วยการเลี้ยงแกะและม้า แต่ตอนนี้ทุ่งหญ้า
ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยม้าป่าที่ไม่มีผู้ใดต้องการ และยังมีหมาป่า
กลุ่มใหญ่ที่โผล่มาบนทุ่งหญ้าเป็นครั้งคราว

มูถงกับมูเทียนหันเดินนำไปก่อน ในคืนเดือนมืดนี้ไม่มี
แสงสว่างจากที่ใด ทุกคนอาศัยมองทางจากดวงดาวที่สว่างไสว
บนท้องฟ้าและไข่มุกรাত্রีหลายเม็ดที่มูเยียนหยิบออกมาเท่านั้น

พวกเขาเดินช้าๆ ไปบนพรหมหญ้า มูเยียนกอดกระชับ
มูโม่เหิงที่หลับอยู่ในอ้อมอกตัวเอง เมื่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้า
ที่เต็มไปด้วยหมู่ดาว มูเยียนผู้ซึ่งไม่เคยเห็นท้องฟ้าที่เต็มไปด้วย
ดวงดาวสว่างไสวเช่นนี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกตกตะลึงพริ้งเพริด

“ถึงแล้ว” คำพูดของมู่ถงทำให้ทุกคนหยุด และมองไปตามทางที่มู่ถงชี้บอก ที่ตั้งอยู่ไม่ไกล คือพระราชวังเก่าๆ ที่แม้ภายนอกจะดูทรุดโทรมไปหน่อย แต่ทว่ายังคงดูงดงาม

ความเจ็บปวดที่ไม่อาจบรรยายได้ฉายชัดในดวงตาของมู่ถง นางหันมาสบตากับมู่เยียน และพูดซ้ำๆ ว่า “ที่นี่เป็นสถานที่ที่พวกเราเคยอาศัยอยู่เจ้าคะ แต่ข้าไม่ได้กลับมานานแล้ว ดังนั้นจึงไม่รู้ว่าด้านในมีคนอยู่หรือไม่ แต่ดูจากภายนอกแล้วก็ไม่น่าจะมีผู้ใดอยู่อาศัย”

บทที่ 152 แทรกซึมเข้าวัง

ขณะที่ฟังมู่ถงพูด มู่เยียนก็หลุบตาลงพลงครุ่นคิด อยู่ชั่วขณะ นางเข้าใจถึงเหตุผลและจุดประสงค์ของมู่ถงที่พานางมาที่นี่ และยังเข้าใจอย่างชัดเจนถึงความปรารถนาที่มู่ถงอยากมาพำนักอยู่ที่นี่อีกครั้ง มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย มองทุกคนข้างหน้าด้วยนัยน์ตาเป็นประกายแวววาว ก่อนจะหันมองไปยังซือเหยีย แล้วก้าวไปข้างหน้า

เมื่อเห็นว่าซือเหยียก้าวถอยหลังด้วยท่าทางหวาดกลัว มู่เยียนก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา นางเผยอริมฝีปากสีชาดเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบาว่า “ซือเหยีย ข้าจะมอบหมายงานให้เจ้า อาศัยวิชาตัวเบาของเจ้าแทรกซึมเข้าไปที่นั่น และดูว่ามีคนอาศัยอยู่ที่นั่นกี่คน คงไม่ใช่เรื่องยากกระมัง”

“แน่นอน!” เมื่อได้รับคำชมจากมู่เยียน ซือเหยียก็แทบจะตัวลอย แล้วตอบหน้าอกตัวเองอย่างมั่นใจ พูดโดยไม่ถ่อมตัว แม้แต่น้อยว่า “ในใต้หล้านี้ หากวิชาตัวเบาของข้าเป็นที่สอง ก็ไม่มีผู้ใดกล้าถือตนว่าเป็นที่หนึ่ง!”

หลังพุดจบ ชื่อเหยียก็เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาชะงักอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า “แน่นอนว่าไม่นับท่านกับแม่นางในคืนนั้นรวมอยู่ด้วย”

“หยุดพุดไร้สาระได้แล้ว หากทำงานไม่ได้เรื่อง ข้าจะตอนเจ้าเสีย!” มู่เหยียนเหลือบมองชื่อเหยียด้วยสายตาเย็นชา ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากเพ็ญรั่วอยู่กับหลิงอินได้อย่างชัดเจน เมื่อเห็นชื่อเหยียยิ้มอย่างหื่นกระหาย ก็เบือนหน้ามองไปยังทิศทางที่วังหลวงตั้งอยู่ แล้วมู่เหยียนก็หันไปมองมู่ถงกับมู่เทียนหัน ก่อนจะถามด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า “ที่แคว้นซางฉง นอกจากด่านตรวจเมื่อครู่แล้ว ไม่มีทางเข้าออกทางอื่นแล้วหรือ”

“ทางที่เชื่อมระหว่างแคว้นซางฉงกับแคว้นอีเซวียน มีเพียงจุดเดียวคือด่านตรวจตรงนั้นเจ้าคะ” มู่ถงพยักหน้ารับ หลังใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วนก็ตอบคำถามของมู่เหยียน “ว่าแต่ท่านถามเรื่องนี้เพราะอะไรหรือเจ้าคะ”

“ในเมื่อมีเพียงจุดนั้นจุดเดียว เช่นนั้นก็จัดการได้ไม่ยากแล้ว” มู่เหยียนแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ยกมุมนปากขึ้นเผยให้เห็นรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ ทว่านัยน์ตาก็ยังคงฉายแววเยือกเย็น

อยู่ “ถงเออร์ เทียนหัน รั่วอู่ เยียนหง หลิงอิน พวกเจ้าทั้งห้าเก่ง
วรยุทธ์ที่สุดในนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าข้ามอบหมายเรื่องนี้ให้พวกเจ้า
จัดการ ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร จับตาดูด้านนั้น อย่าให้คลาด
สายตา ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม ห้ามมิให้ผู้ใดเข้า
ออกแคว้นซางฉงเด็ดขาด ถงเออร์กับเทียนหันอาศัยอยู่ที่นี้มา
นาน น่าจะมองออกได้ง่ายว่าผู้ใดคือชาวบ้านแคว้นซางฉง
และผู้ใดคือคนที่ปลอมตัวมา หากเจอคนที่น่าสงสัยก็ให้จับตัวไว้
ผู้ใดก็ตามที่กล้าขัดขืนก็ฆ่าไม่เว้น”

มุ่เยียนพูดทั้งหมดนี้ด้วยน้ำเสียงเย็นชา ซึ่งทำให้ทุกคน
ประหลาดใจยิ่งนัก เมื่อมองมุ่เยียนด้วยดวงตาที่ลึกล้ำ
ฉีเฟิงหยวนก็เข้าใจความหมายของคำพูดนาง ฉีเฟิงหยวน
ผินยิมพลางโคลงศีรษะ นี่ไม่ถึงว่านางจะคิดกลอุบายเช่นนี้

“ฆ่าไม่เว้น...” มุ่ถงมองมุ่เยียนอย่างงุนงง นางขมวดคิ้ว
ด้วยความกลุ้มใจ “แล้วหากไปฆ่าพลเมืองของเราโดยไม่ได้ตั้งใจ
เล่าเจ้าคะ”

“ถือเป็นโชคร้ายของพวกเขา” มุ่เยียนเหยียดยิม ชี้ไปที่
พื้นดินใต้เท้าของตัวเอง แล้วพูดเสียงดังอีกครั้งว่า “ต่อไปที่นี้
จะเป็นที่ลงหลักปักฐานของพวกเรา หากปล่อยคนที่น่าสงสัยว่า

จะเป็นภัยต่อเราให้รอดสายตาไป เช่นนั้นพวกเราก็มีโอกาสนี้จะตายอยู่ที่นี้มากกว่าเก่าในสิบส่วน ข้าคิดว่าพวกเจ้าคงไม่อยากถูกฝังศพไว้ที่ต่างเมือง มิใช่หรือ”

ความเจ็บปวดอันน่าสะพรึงกลัววนเวียนอยู่รอบตัวมูเยียน นางกวาดตามองทุกคนตรงหน้าเจ็บๆ ก่อนจะหันกลับมาด้วยรอยยิ้มบางๆ ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก เพียงแต่รอการกลับมาของชื่อเหยียอย่างเจ็บๆ

มูเยียนตบหลังเหิงเออร์ที่อยู่ในอ้อมแขนเบาๆ ดวงตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดที่ผู้อื่นไม่เข้าใจ สัญชาตญาณอันเฉียบไวของมูเยียนทำให้รู้สึกว่บรรยากาศในแคว้นซางจงแตกต่างออกไปจริงๆ หากเชียวอี้เฟิงจัดสายสืบและคนสนิทไว้ที่นี้จริงๆ สิ่งที่มูเยียนต้องทำคือเดิมพันกับเชียวอี้เฟิง เดิมพันว่าระหว่างพวกเขาทั้งสอง ผู้ใดมองขาดมากกว่ากัน และผู้ใดเคลื่อนไหวได้เร็วกว่ากันเท่านั้น

มูเยียนจำเป็นต้องกวาดล้างทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเชียวอี้เฟิงให้หมด นอกจากนี้ยังต้องหาข้อมูลการติดต่อระหว่างเชียวอี้เฟิงและคนที่นี่ เพราะตลอดเวลาที่มูเยียนรู้จักเชียวอี้เฟิงมา นางไม่เคยเห็นเชียวอี้เฟิงมาที่นี่ด้วยตัวเอง วิธีเดียว

ที่จะอยู่ในแคว้นชาวฉงใต้ก็ต้องฆ่าศัตรูของนางให้หมด
มิฉะนั้น นางจะต้องพ่ายแพ้ราบคาบและสูญเสียทุกอย่างจน
หมดสิ้น...

ทุกคนต่างยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม พวกมู่ถ่งห้าคนยืนก้มหน้า
ครุ่นคิดอย่างเงิบเงียบ ครั้นแล้วพวกเขาก็ละลายตาจากมู่เยียน
ดวงตาทุกคู่หันมองไปทางด้านตรงจ ก็เห็นชื่อเหี้ยกำลังกลับมา
รวมกลุ่มกับทุกคน

“ลูกพี่ ข้ารู้แล้ว! มีคนอาศัยอยู่ที่นั่นจริง ๆ!” ชื่อเหี้ย
รายงานผลให้มู่เยียนด้วยท่าทางคึกคะนอง พูดด้วยน้ำเสียงเจือ
ความประหลาดใจเล็กน้อย “ที่ข้าเห็น คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นไม่ใช่
คนธรรมดา มีบุรุษเผ่ายามกลางคืนสามคน ดีมากแล้ว ทุกคน
ยังดูกระฉับกระเฉง ไม่่วงกันเลยสักนิด ส่วนที่เหลือมีเย่สิบเจ็ด
คน แน่หนอนว่าในบรรดาพวกเขามีสาวน้อยหน้าตาดีอยู่ด้วย หึ ๆ”

“แนใจรี” หลังจากชำเลื่องมองชื่อเหี้ยด้วยความพอใจ
มู่เยียนก็เลียริมฝีปากล่าง ก่อนจะพูดว่า “หากมีคนเพิ่มมาอีก
คนหนึ่ง เจ้าโดนแน่!”

“แนใจขอรับ แนใจมาก แนใจที่สุด! แม้แต่ห้องใต้ดิน ข้าก็ตรวจสอบแล้ว ไม่มีอะไรผิดพลาดแน่! งานใดที่ชื่อเหี้ยมจัดการ ท่านวางใจได้เลย!” ชื่อเหี้ยมวางมือบนไหล่ของมู่เยียน ด้วยท่าทางเหมือนสหายเก่า เขาเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของนางแล้วก็หัวเราะคิกคัก จากนั้นก็นิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หยุดชะงักแล้วพูดต่อว่า “หน้าเล็ก ๆ ขาว ๆ ของท่านนะ หากเป็นสตรีแล้วละก็ คงจะดูดีทีเดียว”

ทันทีที่ชื่อเหี้ยมพูดจบ มู่เยียนใช้มือข้างหนึ่งกดตัวเขาเอาไว้ แล้วยกมืออีกข้างตบศีรษะของชื่อเหี้ยมอย่างแรง ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเล็กน้อยว่า “วันหนึ่งเจ้าจะถูกสตรีฆ่าเอา!”

จากนั้นก็ส่งเหิงเออร์ในอ้อมแขนให้รู้จุ แล้วมู่เยียนก็หันมามองซีเออร์ในอ้อมแขนของหย่าเซวียนด้วยแววตาลึกซึ้ง ก่อนจะเดินไปหาผิงฝาน พยักหน้าพูดกับเขาว่า “พี่ใหญ่ผิงมากับข้าหนอย ไปจัดการกับปัญหาเหล่านี้กัน เราจะได้มีที่ให้นอนหลับอย่างสบาย”

“ไปกันเถิด” ผิงฝานลูบกระเป๋ในมือ แล้วเดินตามหลังมู่เยียนเข้าไปในตำหนักอย่างระมัดระวัง

ผิงฝานยืนอยู่หน้าประตูตำหนักด้วยท่าทางระแวดระวัง มองที่ประตูใหญ่เบื้องหน้า จากนั้นก็หันมองมู่เยียนที่ยิ้มบางๆ ก่อนที่เขาจะถอยฉากหลบไปด้านข้าง มองมู่เยียนเคาะประตูเบาๆ เมื่อประตูเปิดออก นางก็พุ่งเข้าไปในประตูด้วยความเร็ว ดุจสายฟ้า ปรากฏดอกที่เตรียมไว้ใส่คนที่เปิดประตูอย่างรวดเร็ว ลูกดอกแทงเข้าลำคอของเขาอย่างเหมาะเจาะโดยไม่ปล่อยให้เขามีโอกาสได้ขัดขืน จากนั้นก็จัดการกับชายสองคนที่เหลือ จนทรุดลงกับพื้นด้วยความเร็วที่แทบจะมองไม่เห็น

ผิงฝานถอนหายใจ เดินเข้าไปด้านในช้าๆ สบตามู่เยียน ก่อนจะพูดด้วยรอยยิ้มเจื่อนว่า “ท่านพาข้ามาด้วย น่าจะเป็นส่วนเกินกรรมง”

“พี่ใหญ่ผิง เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้นล่ะ หากไม่มีเจ้ามู่เยียนก็ทำอะไรไม่ได้” มู่เยียนส่ายหน้าขณะที่อธิบายถึงความสำคัญของผิงฝาน จากนั้นทั้งคู่ก็เดินตามกันไปยังห้องอื่นๆ ด้วยฝีเท้าที่เบากริบ

เพราะซือเหยียได้บอกตำแหน่งของแต่ละห้องและจำนวนคนที่อาศัยอยู่ในนั้นกับมู่เยียนและคนอื่นแล้ว อีกทั้งซือเหยียยังทำตัวมีประโยชน์มากทีเดียว เขาได้จัดรูปหอมสลับ

ไว้ในห้องของคนเหล่านั้นด้วย ดังนั้นผู้เขียนกับผิงฝานจึงพบกับ
เป้าหมายอย่างรวดเร็ว

ตัวอย่าง

บทที่ 153 ไม่ได้เดินตามรอยของนาง

ม่เยียนเดินเข้าไปในห้องแล้วห้องเล่าด้วยความระมัดระวัง เมื่อเห็นศัตรูที่แม้จะโดนรูปหอมสลบ แต่ก็ยังคงมีสติสัมปชัญญะอยู่ นางก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกมั่นใจในการคาดเดาของตัวเองมากขึ้น

ครั้นแล้วนางกับผิงฝานก็รีบไปทำความสะอาด ‘ขยะ’ ที่เกลื่อนอยู่ในวัง จากนั้นม่เยียนก็เดินออกไปข้างนอก ผิวปากเสียงดัง เมื่อเห็นทุกคนต่างทยอยมาหาตัวเองแล้ว นางจึงยิ้มและชี้ไปที่ตำหนักข้างหลังว่า “ที่นี่คือสถานที่ที่เราจะพักอาศัยต่อจากนี้”

“อิๆ ไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งชื่อเหยียจะได้มาอาศัยอยู่ในวังหลวงด้วย!” ชื่อเหยียเหลือบมองม่เยียนด้วยสีหน้าเบิกบานใจแวบหนึ่ง แล้วมองข้ามตัวม่เยียนไป เขาเห็นคนหลายคนที่โดนสกดจุด บ้างก็เป็นสตรีที่ถูกมัดให้นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น ทันใดนั้นเองแววตาของเขาก็พลันสว่างวาวขึ้น

รอยยิ้มหยาบโหลนปรากฏบนใบหน้าของชื้อเหยีย เขาขยับเข้าไปใกล้มู่เยียนอีกสองก้าว แล้วถามอย่างประจบ สอพลอว่า “ลูกพี่ หญิงงามพวกนั้นให้เข้าได้หรือไม่ ฆ่าทิ้งเช่นนี้ ออกจะเสียของไปหน่อยกระมัง”

“หากทำงานดีย่อมมีส่วนของเจ้าแน่นอน วางใจเถิด” มู่เยียนผินยิ้มอย่างจนปัญญา จากนั้นจึงเดินพาทุกคนเข้าไปในห้องโถง ส่งเหิงเอ๋อร์กับซีเอ๋อร์เข้าไปพักผ่อนในห้อง และฝากให้รู่ยจู่อยู่ดูแลพวกเขา ส่วนมู่เยียนเดินซำๆ ไปที่ชั้นหนึ่ง มองใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยทั้งยี่สิบคนด้วยแววตาลึกล้ำ ครั้นแน่ใจว่าพวกเขาไม่ใช่คนของเซียอี้เฟิงที่นางเคยเห็นมาก่อน จึงคว้าตัวชายคนหนึ่งขึ้นมา คลายจุกให้เขา แล้วถามเบาๆ ว่า “บอกมา พวกเจ้ามาจากที่ใด”

“ควรเป็นข้าที่ต้องถามพวกเจ้ามากกว่าไม่ใช่รี!” ชายคนนั้นถลึงตามองมู่เยียนที่อยู่ต่อหน้าและคนอีกนับสิบที่อยู่ข้างหลังด้วยสายตาเย็นชา แล้วตอบด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า “พวกเจ้าเป็นผู้ใด มาก่อกวนถึงที่นี่ เมื่อชีวิตแล้วหรือ”

“ข้าเพื่อชีวิตหรือไม่ ก็ไม่ใช่กงการอะไรของเจ้า” มู่เยียนกระตุกมุมปากยิ้มน้อยๆ “เป็นห่วงสถานการณ์ตอนนี้ของตัวเอง

ก่อนจะดีกว่า แล้วค่อยไปยุ่งเรื่องชาวบ้าน ข้าจะถามเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย พวกเจ้ามาที่นี่ตามคำสั่งของผู้ใด และมาเพื่ออะไร”

ชายคนนั้นส่งเสียงคำรามในลำคออย่างเย็นชา ก่อนจะหันมองมู่เยียนด้วยสายตาดูถูกเหยียดหยาม พลางส่ายศีรษะอย่างตื้อตึง แล้วชายก็คนนั้นคำรามออกมาดังลั่น “อย่าหวังว่าจะคาดคั้นคำตอบจากข้าได้แม้แต่คำเดียว ข้าไม่ยอมให้พวกเจ้าทำสำเร็จหรอก!”

หลังคำพูดสุดท้ายหลุดออกจากปาก ชายคนนั้นก็หมดลมหายใจทันที มีดได้พุ่งทะลุผ่านลำคอของเขา ทำให้ล้มลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นเลือดไหลทะลักออกมาจากบาดแผลที่ลำคอของชายคนนั้น ทุกคนก็ตัวแข็งที่อย่างอดไม่ได้ เพราะพวกเขามองไม่เห็นว่ามีมู่เยียนลงมือตั้งแต่เมื่อใด

มู่เยียนสะยะยืมชั่วร้ายโดยไม่สนใจสายตาที่จ้องมองด้วยความแปลกใจของทุกคน จากนั้นก็จับบุรุษมาคนแล้วคนเล่า ทว่าผลลัพธ์ก็ไม่ต่างไปจากเดิม พวกเขาปากแข็งมาก ปากแข็งจนมู่เยียนไม่สามารถคาดคั้นข้อมูลอะไรจากพวกเขา

นางหรีดตามองศัตรูที่เหลือที่ตัวเองยังไม่ได้ลงมือฆ่า และตัดสินใจที่จะปล่อยให้พวกเขามีชีวิตอยู่ในวันนี้ วันหน้าค่อยทำให้พวกเขาได้ลิ้มรสความรู้สึกของการมีชีวิตอยู่มีผู้ตาย นางอยากรู้ว่าคนเหล่านี้จะปากแข็งไปถึงเมื่อไหร่กัน!

ศพหลายร่างนอนเรียงรายอยู่บนพื้นอย่างไม่เป็นระเบียบ มู่เยียนเดินข้ามศพ แล้วช่วงคนที่เหลือไว้ในห้องใต้ดิน จากนั้นก็ลงกลอนประตูเหล็กด้านนอกไว้อย่างดี และส่งลูกสมุนสองคนที่มาพร้อมผิงฝานให้เฝ้าประตู เสร็จแล้วจึงเดินกลับไปที่ชั้นหนึ่งด้วยความสบายใจ เดินมุ่งหน้าไปที่ห้องของตัวเองอย่างเหนื่อยอ่อน แต่ก่อนที่จะไปถึงประตูห้อง นางก็ได้ยินเสียงร้องนำสมเพชของชื่อเหยียจากชั้นหนึ่ง

มู่เยียนขมวดคิ่วรีบไปที่เกิดเหตุโดยเร็วที่สุด เมื่อไปถึงก็เห็นชื่อเหยียห้อยโหนอยู่กลางอากาศด้วยใบหน้าซีดเขียวไร้สีเลือด จ้องมองมาที่มู่เยียนด้วยสายตาน่าสงสาร ก่อนจะชี้ไปที่สัตว์ประหลาดตัวใหญ่ที่ข้างๆ ศพ มู่เยียนลืมหูลืมตาโผลงด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย

“ลูกพี่ สถานที่บ้าๆ นี่ยังมีตัวเซ่นนี้อยู่ด้วย” แล้วชื่อเหยียก็เหาะเหินอากาศไปซ่อนตัวอยู่ข้างหลังมู่เยียน มองเจ้าสัตว์

ประหลาดตัวใหญ่ยักษ์ที่อยู่ไม่ไกลอย่างระมัดระวัง อดไม่ได้ที่จะ
ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะพูดว่า “เดิมทีข้าอยากจะ
ออกมาเดินเล่นสูดอากาศสักหน่อย ผู้ใดจะไปรู้ว่าจะเจอกับเจ้า
ตัวนี้เข้า ข้าตกใจแทบตาย!”

“เจ้าอยากออกไปสูดอากาศ หรืออยากฉกฉวยโอกาสลง
ไปเติมความสดชื่นที่ห้องใต้ดินกันแน่” มู่เยียนสบตากับชื่อเหยีย
ด้วยแววตาเจือรอยยิ้ม ก่อนจะทำลายความฝันอย่างแผ่วเบา
กล่าวเตือนด้วยน้ำเสียงแจ่มชัดว่า “หากไม่ได้รับอนุญาตจากข้า
เจ้าเลิกหวังได้เลยว่าจะได้แตะต้องแม้แต่เส้นผมของพวกนาง”

มู่เยียนเดินช้าๆ ไปหาสัตว์ประหลาดตัวใหญ่ยักษ์ที่อยู่
ไม่ไกล นางเดินไปหามันด้วยรอยยิ้มระบายเต็มใบหน้า โดยไม่
สนใจเสียงร้องทักท้วงด้วยความเป็นห่วงจากชื่อเหยียที่อยู่
ด้านหลัง ก่อนจะลูบหัวของเจ้าตัวนั้นเบาๆ และพึมพำกับตัวเอง
ด้วยความคิดถึงว่า “นี่ไม่ถึงเลยว่าจะผ่านมาหลายปีเช่นนี้ เจ้าจะ
ยังอยู่ที่นี้”

เมื่อได้ยินเสียงและได้กลิ่นอันคุ้นเคยบนตัวของมู่เยียน
เสียวไปก็ส่ายหางไปมา เดินวนเวียนรอบตัวมู่เยียนสองรอบ
จากนั้นก็กระโดดโลดเต้นอย่างลิงโลด ปลอ่ยให้ชื่อเหยียที่หลบ

มูเยียนมองเสี่ยวไปนอนอยู่บริเวณหัวเตียงอย่างเงิบๆ อุ้มเหิงเอ๋อร์กับซีเอ๋อร์ไปนอนด้านในสุดของเตียง ตัวเองล้มตัวลงนอนอยู่ขอบเตียงด้วยความเหนื่อยล้า หลับตาอย่างระมัดระวังและเริ่มพักผ่อน นางรู้ว่าวันข้างหน้าจะต้องลำบากกว่านี้อีกมาก

ในตอนเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น มูเยียนได้มอบหมายงานให้ทุกคนที่มารวมตัวกันในห้องของตัวเอง จากนั้นนางก็ออกไป เมื่อมาถึงยังด่านตรวจของแคว้นซางฉง มูเยียนก็อธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ให้ฟังไว้ให้กับคนอื่นได้รับรู้

มูเยียนพูดเบาๆ ด้วยแววตาขุ่นเคืองว่า “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป พวกเราจะต้องระมัดระวังกันมากขึ้น พวกเราไม่รู้ว่าในแคว้นซางฉงยังมีคนของเซี่ยอี้เฟิงเหลืออีกเท่าใด แต่เมื่อใดที่พวกเขาพบว่าในวังมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น พวกเขา ก็จะส่งข่าวให้เซี่ยอี้เฟิงโดยเร็วที่สุด ไม่ว่าจะเป็นคนก็ดี นกพิราบสื่อสารหรือสัตว์ใดๆ ก็ตาม ตราบใดที่ผ่านมายังด่านตรวจนี้ จะต้องกักตัวไว้ให้ช้า มิฉะนั้นก็อย่าหวังว่าอาณาจักรแห่งความมืดเราจะดำรงอยู่ที่แห่งนี้ได้”

อาณาจักรแห่งความมืด...

เมื่อได้ยินมู่เยียนพูดสี่คำนี้ออกมา เฟิงร่วอู่ก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย จากนั้นจึงถามด้วยความลังเลใจ “เจ้าอยากเดินตามรอยของซาโดว์ กลายเป็นเจ้าแม่กลุ่มอิทธิพลมืดหรือ”

“ร่วอู่ เจ้าคิดผิดแล้ว” มู่เยียนยิ้มกว้าง นางสบตากับเฟิงร่ว ก่อนจะส่ายหน้าเบาๆ แล้วพูดว่า “ข้าไม่ต้องการเดินตามรอยของนาง ข้าแค่เดินตามรอยที่ข้าเคยเดินอีกครั้งเท่านั้น พูดเช่นนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่”

เมื่อเห็นมู่เยียนพูดคำเหล่านั้นด้วยใบหน้าเจือรอยยิ้ม
สีหน้าของเฟิงร่วอู่พลันซีดขาวในทันที สบตามู่เยียนด้วยท่าทาง
แข็งทื่อ เฟิงร่วอู่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่านางจะเป็น...

บรรยากาศแปลกประหลาดระหว่างคนทั้งสอง ทำให้
เยียนหง มู่ถง และคนอื่นเริ่มอยู่ไม่นิ่ง มองมู่เยียนกับเฟิงร่วอู่
อย่างสงสัย เผื่อทั้งคู่ทั้งสองคนจ้องมองกันโดยไม่เอื้อนเอ่ยคำใด
เป็นเวลานาน ครั้นแล้วมู่ถงจึงถามขึ้นอย่างเข้มงวดว่า “ท่านพี่
ชา...ไต่...คือผู้ใดหรือเจ้าคะ”

“ไม่ใช่ผู้ใดทั้งนั้น” มู่เยียนละสายตาจากเฟิงร่วอู่แล้วยิ้ม
อย่างอ่อนหวาน พูดอีกครั้งอย่างความปดใจว่า “พวกเจ้าเผ่า
ที่นี้มาทั้งคืนคงเหนื่อยแล้ว กลับไปพักผ่อนเถิด ที่นี้ปล่อยให้
ข้ากับพี่ใหญ่ผิง ซื่อเหยียกับนักพรตจีช่วยกันดูแลก็พอ ตอนนี้
พี่ใหญ่ผิงพวกเขาสามคนยังสะสมงานในวังอยู่ ประเดี๋ยวก็มา
แล้ว”

เยียนหงพยักหน้าพร้อมกับลากตัวเฟิงร่วอู่ที่ยังคงนั่งอิงด้วยความตกใจมาด้วย ก่อนจะเดินช้าๆ กลับเข้าไปในตำหนักพร้อมกับคนอื่น

มู่ถงนอนอยู่บนเตียงอย่างอ่อนล้าทั้งร่างกายและจิตใจ ครั้นนึกถึงบทสนทนาระหว่างมู่เยียนกับเฟิงร่วอู่เมื่อครู่ ก็อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว พลังคาดเดาอย่างสะเปะสะปะว่าประโยคหนึ่งที่พวกนางพูดหมายความว่าอะไรกันแน่

เชียวอี้เฟิงม่งหน้ากลับมาถึงจวนอ๋องเชี่ยวอย่างเร่งรีบ ลูกตาขาวแดงกำเห็นเส้นเลือด เขานั่งอยู่บนเก้าอี้โดยไม่แสดงอาการใดๆ จ้องอินเหมิงยวนที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างเย็นชา โดยที่ใบหน้าของนางมีรอยแผลเป็นที่น่าเกลียดเพิ่มขึ้นมา แล้วถามเสียงเย็น “เกิดอะไรขึ้นกันแน่ พูดให้ชัดเจน เจ้าถูกผู้ใดจับตัวไป เหตุใดถึงถูกจับ บอกเข้ามา”

“ข้า...” นางเงยหน้าขึ้นมองไปที่เชียวอี้เฟิงอย่างยอมจำนน อินเหมิงยวนไม่รู้ว่าจะเลี่ยงการตอบคำถามเชียวอี้เฟิงได้อย่างไร นางไม่สามารถบอกความจริงได้ หากเชียวอี้เฟิงรู้ว่าเรื่องนี้

เกี่ยวข้องกับสตรีชั้นต่ำมู่เยียนคนนั้น เขาจะต้องทำทุกวิถีทาง เพื่อพามู่เยียนกลับมาอย่างแนนอน และนางก็ไม่ว่าเด็กเลว สองคนนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเซี่ยอี้เฟิงอย่างไร แต่กระนั้น อินเม้งยวนก็รู้ดีกว่าผู้ใดว่าการที่จะพูดปดต่อหน้า เซี่ยอี้เฟิงโดยไม่ถูกจับได้นั้นยากเย็นเพียงใด

อินเม้งยวนกัตรีมฝีปากกลางของตัวเองแน่น ใครครวญ อย่างหนักอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดกับเซี่ยอี้เฟิงด้วยเสียงสั่นเครือ ว่า “ทูลท่านอ๋อง ข้าไม่รู้จักและไม่ทราบแน่ชัดว่าเขาเป็นผู้ใด ยามนั้นข้ากำลังนอนอยู่ในห้อง แต่จู่ๆ ประตูก็เปิดออก แล้วก็ มีชายหญิงคู่หนึ่งบุกเข้ามาจับตัวข้าไป เพราะพวกเขาปิดตาของ ข้าไว้ ข้าจึงจำไม่ได้ว่าพวกเขาพาไปที่ใด บัดนี้ท่านอ๋องกลับมาแล้ว ได้โปรดไปจับคนบ้าสองคนนั้นมา เพื่อทวงคืนความ ยุติธรรมให้ข้าด้วย ไม่เช่นนั้นความทุกข์ทรมานของยวนเอ๋อร์ คงต้องสูญเปล่าแล้ว!”

เซี่ยอี้เฟิงมองอินเม้งยวนเสแสร้งแสดงต่อหน้าตัวเอง อย่างเฉยเมย เขายกมูมปากขึ้นอย่างเย็นชาเผยให้เห็นรอยยิ้ม ดูแคลน ก่อนจะหลุบตาลง ปล่อยให้อินเม้งยวนกลับไปพักผ่อน ที่ห้องโดยไม่ทำให้นางลำบากใจ อย่างที่ไม่มีผู้ใดคาดคิด ครั้น เห็นหลังของอินเม้งยวนวิ่งเตลิดหนีไป เซี่ยอี้เฟิงก็บิตเอวอย่าง

เกียจคร้าน จากนั้นก็ชำเลื่องมองหลัวอีอีที่อยู่ข้างๆ อย่างเห็น้อยล้า แล้วพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้งว่า “ไปตรวจสอบบ่าวข้างกายของอินเมืองยวน หากมีเงื่อนงำใดๆ ให้รายงานข้าทันที”

“อืม” หลัวอีอีพยักหน้าเงิบๆ มองไปที่ใบหน้าที่ซีดเซียวของเซียอี้เฟิงอย่างเป็นกังวล และถอนหายใจเอือกใหญ่ นับตั้งแต่คนที่น่าสงสัยว่าจะเป็นมู่เยียนปรากฏตัวขึ้น นางไม่เคยเห็นเซียอี้เฟิงนอนหลับได้สบายแม้แต่คืนเดียว

หลัวอีอีเดินไปที่ประตูด้วยผีเท้าหนักอึ้ง แล้วขมวดคิ้วกล่าวทิ้งท้ายว่า “อาการบาดเจ็บของท่านเพิ่งหายดี อย่าลืมหักผ่อนล่ะ ไม่เช่นนั้นหากได้พบกับเยียนเอ๋อร์อีกครั้ง ท่านคงไม่สามารถเอาชนะนาง และรั้งนางให้อยู่เคียงข้างท่านได้”

เซียอี้เฟิงฟังพนักเก้าอี้ ฟังคำพูดของหลัวอีอี พลังเผ้าดูแผ่นหลังของนางที่กำลังเคลื่อนห่างออกไปด้วยหัวใจที่หดหู่ เขาหลับตาลงอย่างอ่อนล้า และรอคอยให้นางนำข่าวที่เป็นประโยชน์กลับมา

อินเมืองยวนกลับไปเรือนของตัวเองด้วยความตื่นตระหนก นางเดินไปมาอย่างกระสับกระส่าย ยิ่งอยู่ข้างกาย

เชยอ้อเฟิงนานเท่าใด นางก็ยิ่งตระหนักถึงความน่ากลัวของเขา มากขึ้นเท่านั้น หากเขารู้ความจริงขึ้นมา เช่นนั้นตัวนางก็คง จะต้องตายอย่างแน่นอน!

เป็นเวลาหลายปีแล้วที่นางทำงานเพื่อเชยอ้อเฟิง ด้วยความพยายามอย่างเต็มที่ แม้แต่ตำแหน่งพระชายา องค์รัชทายาทนางยังสละได้ แต่กระนั้นเชยอ้อเฟิงก็ไม่เคย ให้ตำแหน่งพระชายาอ่องแก่นางเลย! บัดนี้กำลังจะเกิดการ สู้รบระหว่างแคว้นอ้อเซวียนกับแคว้นซางหมิงบ้านเกิดของนาง ซึ่งอินเหมิงยวนก็รู้ดีว่าสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากตัวของนางเอง

ผู้ครองแคว้นซางหมิงเป็นพี่ชายแท้ๆ ของอินเหมิงยวน อินเหมิงยวนรู้ว่าเป็นเพราะพี่ชายของนางไม่พอใจที่เห็นนางต้อง ทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่ และเริ่มไม่สามารถแบกรับแรงกดดันจาก แคว้นอ้อเซวียนที่กดดันเขาได้ ดังนั้นในที่สุดเขาจึงตัดสินใจที่จะ เริ่มทำสงครามกับแคว้นอ้อเซวียน

เรื่องดำเนินมาถึงเพียงนี้แล้ว ทว่าอินเหมิงยวนยังไม่ได้รับ คำมั่นจากชายที่นางรัก และทำได้เพียงเฝ้าดูแคว้นของนาง ตกอยู่ในอันตราย นอกจากนี้นางยังโดนมู่เยียนสตรีชั้นต่ำ ทำลายใบหน้าจนเสียโฉมอีกด้วย เรือนร่างก็ถูกทรมานจนชำรุด

ทรุดโทรม...ในใจของอินเมืองยวนนั้น นอกจากความเกลียดชัง
แล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่

เดิมทีนางไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้ แต่เมื่อนางได้เห็นเซียอี้เฟิง
เมื่อสักครู่ มองเข้าไปในดวงตาของเขาที่มองตนอย่างไร
ซึ่งความรู้สึก และแม้จะเห็นว่าใบหน้าของตนถูกทำลายจน
เสียโฉม แต่เขาก็ไม่แม้แต่จะถามไถ่ด้วยความห่วงใย หัวใจของ
อินเมืองยวนตกต่ำจนถึงก้นบึ้งและหนาวเหน็บจนถึงขีดสุดแล้ว

อินเมืองยวนปาดน้ำตาบนใบหน้า ก่อนจะหลุดลุกขึ้นอย่าง
กะทันหัน เดินออกจากห้อง กวาดสายตามองไปรอบๆ อย่าง
ระมัดระวัง แล้วไปหาผู้ติดตามที่ตัวเองนำมาจากแคว้นซางหมิง
ซึ่งหลงเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน จากนั้นอินเมืองยวนก็ลึกลึกลนหนึ
ออกจากจวนอ๋องเซียด้วยความอกสั่นขวัญแขวน นางขึ้นขี่ม้า
และควบออกไป

อินเมืองยวนเร่งขี่ม้าพุ่งทะยานไปข้างหน้า คิดเพียงว่าจะ
หนีให้พ้นจากเงื้อมมือของเซียอี้เฟิงได้อย่างไร จนไม่ทันได้
สังเกตว่ามีร่างที่คุ้นเคยปรากฏขึ้นบนต้นไม้ใหญ่ตรงหน้า

เมื่อระยะห่างระหว่างทั้งสองใกล้กันมากขึ้น จน
อินเมียงยวนไม่ทันได้หันหลังหนี เชียอี้ก็เฟิงกระโดดขึ้นคร่อม
บนหลังม้าด้านหลังนาง ร่างกายของอินเมียงยวนพลันแข็งทื่อ
ในทันใด และสมองของนางก็ขาวโพลนด้วยความว่างเปล่า

ดวงตาของเชียอี้เฟิงฉายแววอาฆาต เขาคลอเคลียข้างหู
ของอินเมียงยวนอย่างเสนาหา โอบแขนรอบเอวของนางอย่างมีนัย
คลุมเครือ เชียอี้เฟิงยิ้มเบาๆ ก่อนจะพูดกับอินเมียงยวนด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวลว่า “เหตุใดถึงจากเข้าไปโดยไม่รู้าลาเล่า”

อินเมียงยวนหันหน้าไปมองใบหน้าด้านข้างด้วยสีหน้า
กลืนไม่เข้าคายไม่ออก มองไปที่ใบหน้าอันหล่อเหลาของ
เชียอี้เฟิงที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวต่อหน้านาง อินเมียงยวนไม่รู้ว่าจะเอ่ย
คำใดออกมา สถานการณ์ในตอนนี้นั้นเหนือความคาดหมาย
ของนางมาก และเป็นสิ่งที่นางหวั่นเกรงมากที่สุดเช่นกัน!

ใบหน้าของเชียอี้เฟิงมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่ตลอด
เวลา เขาไม่พูดอะไรอีก แต่รับสายบังเหียนจากมือของ
อินเมียงยวน แล้วลูบศีรษะนางอย่างปลอบโยน ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า
“ไม่ต้องพูดแล้ว ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า เพราะข้ากลับจวน

มาแล้วมีท่าที่เย็นชาต่อเจ้าเกินไป เจ้าถึงได้โกรธจนต้องหนีออกจากจวนอ่องเซีย ไช้หรือไม่”

เซียอี้เฟิงมองสุนัขรับใช้ที่หนีออกมาพร้อมอินเหมิงยวน ทั้งชายชรา นัยน์ตาของเขาฉายแววเหี้ยมดุดัน แขนขวาของเซียอี้เฟิงโอบกอดอินเหมิงยวนในอ้อมแขนแน่นขึ้น แล้วแสดงต่อว่า “ไม่ต้องกังวล ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าจากข้าไปเด็ดขาด”

จิตใจที่สับสนพลันกระจ่างในทันที อินเหมิงยวนอยากจะอำปากพูดอะไรบางอย่าง ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบนางกลับเปล่งเสียงออกมาไม่ได้ และร่างกายที่แข็งทื่อไม่สามารถขยับได้ ซึ่งนั่นบ่งบอกให้นางรู้อย่างชัดเจนว่าตนถูกจี้สกดจุด

ความหวาดกลัวฉายชัดในดวงตา อินเหมิงยวนไม่เข้าใจว่าเซียอี้เฟิงกำลังจะทำอะไรกับตนกันแน่

บทที่ 155 พญาอินทรีแห่งแคว้นชาวฉง

เซี่ยอี้เฟิงพาอินเหม้งยวนกลับไปที่จวนอ๋องเซี่ย เขาจับมือนางด้วยใบหน้าเงี๋ยวยิ้มบาง ๆ กลับเรือนท่ามกลางสายตาของทุกคน

เมื่อกลับเข้ามาในห้อง เซี่ยอี้เฟิงก็ปิดประตูและหน้าต่าง จากนั้นจึงคลายจุดไปให้อินเหม้งยวน แล้วโยนนางลงบนพื้น เขานั่งลงยกแขนแขนข้างหนึ่งขึ้นเท้าคางบนโต๊ะ จ้องเขม็งไปยังอินเหม้งยวนด้วยดวงตาเฉียบคมเย็นชา ทำให้อินเหม้งยวนตัวสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ เซี่ยอี้เฟิงยกมูมปากขึ้นแล้วถามด้วยรอยยิ้มว่า “จนถึงตอนนี้แล้ว เจ้ายังไม่มื่ออะไรจะอธิบายให้ข้าฟังอีกหรือ”

“เซี่ยอี้เฟิง ท่านจะอะไร รีบคลายจุดให้ข้าเดี๋ยวนี้นะ!” อินเหม้งยวนมองเซี่ยอี้เฟิงด้วยใบหน้าซีดเซียว ขมวดคิ้วมุ่น และพูดอย่างไม่พอใจ “ถึงอย่างไรข้าก็เป็นองค์หญิงของแคว้นหนึ่ง ท่านทำกับข้าเช่นนี้ได้อย่างไร!”

“องค์หญิงหรือ หึ ฮ้องแต่แคว้นชาวหมิงของพวกเจ้าไม่เคยอยู่ในสายตาข้า องค์หญิงเล็กๆ อย่างเจ้าเพียงคนเดียวยัง

“ไม่ต้องพูดถึง” เชียอี้เฟิงเลิกคิ้ว เมินเฉยต่อความโกรธของ
อินเม้งยวน ความเจ็บปวดฉายผ่านดวงตา เขาลุกขึ้นยืน
อย่างกะทันหัน แล้วเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้านาง เอื้อมมือไป
บีบคางของนาง พร้อมกับพูดอย่างชัดเจนว่า “ข้าจะทำอะไร
อย่างนั้นหรือ อินเม้งยวน นี่น่าจะเป็นคำถามที่ข้าต้องถามเจ้า
ถึงจะถูก!”

“ท่าน...” ครั้นเห็นแสงเย็นวาบผ่านดวงตาของเชียอี้เฟิง
ร่างกายของอินเม้งยวนก็สั่นสะท้าน เชียอี้เฟิงในตอนนี้นำให้
นางต้องรู้สึกครั่นคร้าม รู้สึกถึงรังสีแห่งราชาที่แผ่ออกมาร่าง
ของเขา นางขมวดคิ้ว พยายามหลบสายตาอันคมกริบของเขา

อินเม้งยวนรู้ว่าสาเหตุที่เชียอี้เฟิงพานางกลับมา นั้น
จะต้องเป็นเพราะความสงสัยในเรื่องนั้นอย่างแน่นอน แต่นาง
ไม่อาจบอกความจริงได้ ต้องไม่ให้เชียอี้เฟิงกับมู่เยียนได้กลับมา
พบกันอีกครา! สิ่งที่นางอินเม้งยวนเอื้อมไม่ถึง จะไม่มีวันยอมให้
ผู้อื่นได้ไป นับประสาอะไรกับคนชั้นต่ำอย่างมู่เยียน!

เชียอี้เฟิงมองอินเม้งยวนที่ยังเงยบั้น จึงเพิ่มแรงมือที่
บีบคางแรงขึ้น เมื่อเห็นนางขมวดคิ้วเพราะความเจ็บปวด
ชายหนุ่มก็ส่ายยิ้มอย่างชั่วร้าย จากนั้นก็ลุกขึ้นและเดินออก

จากห้องโดยไม่สนใจสายตาที่มองด้วยความประหลาดใจของหญิงสาว

เซียอี้เฟิงซังนางไว้ในห้องเพียงลำพัง หลังผ่านไปประมาณหนึ่งกัณฐูป ประตูลงเปิดขึ้นอีกครั้ง ทว่าคนที่เดินเข้ามากลับไม่ใช่เซียอี้เฟิง แต่เป็นบริวารที่ติดตามรับใช้เซียอี้เฟิงตลอดเวลา นั่นคือหลิวอี้ที่อื่นเมี่ยงวนไม่ชอบหน้ามาแต่ไหนแต่ไร!

หลิวอี้มืองอื่นเมี่ยงวนด้วยรอยยิ้มจางๆ ก่อนจะเดินทอดน่องไปหยุดอยู่ตรงหน้าอีกฝ่าย หลิวอี้สบสายตาดันหยิ่งยโสของอื่นเมี่ยงวน นางหรีดาแล้วถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้ จากนั้นก็พูดบางสิ่งที่ทำให้อื่นเมี่ยงวนต้องเหินห่างจนตัวสัน “หากก่อนหน้านี้เจ้าบอกคำตอบที่เฟิงต้องการ บางทีตอนนี้เจ้าอาจไม่ต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้ก็ได้”

ทันทีที่พูดจบ หลิวอี้ก็หยิบมีดปลายแหลมที่เหินอยู่ตรงเอาที่เตรียมไว้อยู่ก่อนแล้วออกมา นางกระซอกผมของอื่นเมี่ยงวนกระจุกหนึ่ง ภายใต้อายตาที่จับจ้องมาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อและเสียงร้องไห้โหยหวนขอความเมตตาของคนกับเสียงด่าทอสาปแช่งของอื่นเมี่ยงวน หลิวอี้ก็กลั่นผมทิ้งศีรษะ

ของอินเมืองยวน จากนั้นก็ลากอินเมืองยวนถูถูออกจากห้องไป
ยังลานเรือนที่เต็มไปด้วยผู้คน

ทันทีที่อินเมืองยวนในสภาพถูกกลั่นแกล้งจนโล้นปรากฏ
ตัวขึ้น หลายคนก็แอบหัวเราะเยาะ แม้จุดไ้ของอินเมืองยวนจะ
ถูกคลายออกแล้ว แต่นางก็ยังไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

หลิวอี้เต๋ออินเมืองยวนจนล้มลงกับพื้น ก่อนจะกวาด
สายตามองบ่าวรับใช้ในจวนที่นางเรียกรวมตัวกัน แล้วยิ้ม
บาง เอย่เสียงเบาว่า “ข้ารู้ว่าที่ผ่านมา พวกเจ้าถูกนางกดขี่
ข่มเหงรังแกต่างๆ นานา วันนี้ท่านอ๋องออกปากแล้วว่า พวกเจ้า
จะสามารถทำอะไรกับนางก็ได้ ต่อให้นางตาย ท่านอ๋องก็จะออก
รับแทนพวกเจ้าทั้งหมด”

หลังพูดจบ หลิวอี้ก็ออกจากที่เกิดเหตุทันที นางซ่งฮั่นตัว
และเฝ้าดูอินเมืองยวนที่โดนทุกคนเหยียบย่ำทำร้ายอย่างทรมาน
เจ็บๆ ด้วยแววตาโหดเหี้ยม หลิวอี้รู้ว่าตอนนี้อินเมืองยวนรู้สึก
ทรมานและเจ็บปวดยิ่งกว่าการฆ่านางด้วยมีดเสียอีก เป็นไป
ไม่ได้เลยที่อินเมืองยวนผู้ซึ่งได้รับการประคบประหงมเป็นอย่างดี
มาตั้งแต่เด็กจะทนรับการถ่มน้ำลายรดหน้าอย่างหยามเหยียด

จากผู้อื่นได้ เชียอีเฟิงไม่ได้อยากฆ่าอินเม้งยวนทั้งเหมือน
ผักปลา แต่ต้องการให้นางสิ้นหวังและเสียสติโดยสิ้นเชิง

ตอนนี้ส่งอินเม้งยวนให้บ่าวรับใช้ในจวนเหยียบย่ำ แล้ว
พรุ่งนี้เล่า วันมะรืนเล่า เชียอีเฟิงจะปฏิบัติต่ออินเม้งยวนผู้ซึ่ง
เป็นองค์หญิงแห่งแคว้นซางหมิงอย่างไร หลิวอีอีไม่อาจคาดเดา
ได้เลย

แต่สิ่งที่หลิวอีอีมั่นใจได้อย่างหนึ่งก็คือ การลงมือของ
เชียอีเฟิงในครั้งนี้นำให้สงครามระหว่างสองแคว้นใกล้จะปะทุ
แล้วจริงๆ

มู่เยียนหนึ่งอยู่ข้างประตูเมืองอย่างระมัดระวัง สังเกต
เหตุการณ์ตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชา หลังนั่งหน้ามอยมาทั้งเช้า
มู่เยียนก็ยังไม่พบบุคคลที่น่าสงสัย ไม่เห็นแม้แต่คนที่เดินผ่าน
ดำนมาด้วยซ้ำ ซึ่งนี้ทำให้มู่เยียนอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่ามี
บางอย่างผิดปกติกับแคว้นนี้

“ลูกพี่ ท่านดูสิ!” จู่ๆ ชื่อเหยียบที่हनมองท้องฟ้าอยู่
ตลอดเวลา ก็สะกิดมู่เยียน แล้วโพล่งออกมาว่า “นกพิราบ!”

เมื่อแหงนหน้าขึ้นไปมองขึ้น มู่เยียนเห็นนกพิราบสีขาวตัวหนึ่งบินข้ามศีรษะไป นางจึงลุกขึ้นยืนอย่างรีบร้อน สะกิดปลายเท้า แล้วกระโดดขึ้นพลิกตัวกลางอากาศ และเอื้อมมือไปคว้านกพิราบขาวไว้ทันที

เมื่อทำจรวดพื้นอย่างมั่นคงแล้ว มู่เยียนก็มองนกพิราบในมือด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย เหลือบไปเห็นสิ่งที่ผูกอยู่กับขาของมัน ทันใดนั้นนางก็หัวเราะเสียงเย็นซา หยิบกระดาษแผ่นนั้นออกมา เมื่ออ่านตัวอักษรที่เขียนอยู่บนนั้นเสร็จ ก็ปรายตามองชื่อเหยียที่มองมาอย่างสงสัยใคร่รู้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มพูดเสียงเบา “เจ้าทำได้ดีมาก คึนนี้ข้าจะให้รางวัลเป็นสตรีสองคนนั้น”

“ฮึๆ รู้อยู่แล้วว่าอยู่กับลูกพี่ต้องมีของดีให้กินแน่นอน!” ชื่อเหยียพยักหน้าช้าๆ ด้วยรอยยิ้มเหินกระหาย ครั้นเห็นแผ่นหลังของมู่เยียนที่กำลังจะจากไป ชื่อเหยียก็พูดอย่างประจบสอพลอว่า “ลูกพี่ไม่ต้องห่วง เชิญท่านไปเถิด ข้าจะดูแลที่นี่เป็นอย่างดีแน่นอน! ไม่ว่าจะเป็นนกพิราบหรือแม้แต่ยูง ตราบใดที่กล่าบินผ่านไป ข้าจะกำจัดให้สิ้นซาก!”

มูเยียนกลับเข้าไปในตำหนักอย่างรวดเร็ว สิ่งแรกที่นางเห็นคือภาพที่เหิงเอ๋อร์กับซีเอ๋อร์นั่งอยู่บนหลังของเสี่ยวไป

มูเยียนตกใจไปชั่วขณะ นางกลัวพฤติกรรมดูร้ายป่าเถื่อนของเสี่ยวไปมาโดยตลอด กลัวว่ามันจะทำร้ายเจ้าแสบทั้งสองของนาง ดังนั้นวันนี้จึงกำชับหลิงอินเป็นพิเศษ ให้นางห้ามไม่ให้เหิงเอ๋อร์กับซีเอ๋อร์วิ่งวุ่นไปทั่ว ทว่าตอนนี้...

มูเยียนเดินเข้าไปหาพวกเขาอย่างช้าๆ ก่อนจะตบศีรษะเสี่ยวไปเบาๆ จากนั้นก็อุ้มเจ้าแสบสองคนที่เล่นจนเหงื่อซกลงมาไว้ในอ้อมแขน แล้วถอยออกห่างจากเสี่ยวไปสองก้าว แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดก็คือเสี่ยวไปกลับเดินตามมาอย่างไม่ยอมแพ้ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นจ้องเขม็งไปที่เด็กทั้งสองในอ้อมแขนของมูเยียนอย่างไม่ละสายตา

“เหิงเอ๋อร์เล่นกับเจ้านั้นไม่ได้หรือขอรับ” มูโม่เหิงมองมูเยียนด้วยท่าทางน่าสงสาร ก่อนจะถามเสียงเบา “เหิงเอ๋อร์ไม่ได้รังแก ไม่ได้ถ่มขี้เลยนะ!”

“เหิงเออร์เจ็กดี” มู่เยียนมองมู่โมเหิงด้วยสายตาอ่อนโยน พลังสายศิระชะอย่างเป็นกังวล “เจ้านั้นจะกัดเอาได้ เจ้าไม่กลัวหรือ”

“ไม่กลัวขอรับ! เหิงเออร์ก็กัดเป็นเหมือนกัน กัดเก่งกว่าเจ้านั้นเสียอีก!”

เมื่อทุกคนได้ฟังคำพูดเช่นเด็กน้อยของมู่โมเหิงแล้ว ก็ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี แต่ถึงอย่างนั้น ทุกคนในห้องก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ ออกมา

จากนั้นมู่เยียนก็ส่งเด็กน้อยทั้งสองให้หลิงอินอีกครั้ง มองหลิงอินที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาลึกล้ำ ก่อนจะพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า “เจ้าไม่ควรลืมสิ่งที่ข้าพูดเมื่อเข้านี้ คอยดูแลพวกเขาให้ดี หากพวกเขาเป็นอะไรไปแม้แต่นิดเดียว เจ้าอาจรับผิดชอบไม่ไหว เข้าใจหรือไม่”

“ข้าน่อยรับทราบเจ้าคะ แต่ว่า...” หลิงอินมองมู่เยียนด้วยสีหน้าลำบากใจ จากนั้นก็เหลือบไปมองเสือดาวหิมะที่อยู่ไม่ไกลตอบกลับอย่างกระวนกระวายใจว่า “เป็นเจ้าสัตว์ร้ายนั่นที่วนเวียนอยู่รอบๆ นายน้อยกับคุณหนูน้อยไม่ยอมไปที่ใดเจ้าคะ

มิหนำซ้ำคุณหนูกับนายน้อยก็ยังไม่กลัวมันด้วย ร้องจะเล่นกับ
เจ้านั้นท่าเดียวเลย ข้าจนปัญญาแล้ว ถึงได้...มีพวกเราคอยดู
อยู่หลายคนเช่นนี้ ไม่มีทางปล่อยให้เจ้านั้นทำร้ายนายน้อยกับ
คุณหนูแน่นอนเจ้าคะ นายท่านได้โปรดวางใจ!”

มู่เยียนมองหลังอินด้วยสายตาล้ำลึก แล้วหันหลังกลับ
โดยไม่พูดอะไร นางเดินเข้าหาเสี้ยวไป ตะก้นเสี้ยวไปอย่างแรง
พูดเสียงเฉียบขาดว่า “อย่าบังอาจนัก ไม่เช่นนั้นข้าจะไม่เกรงใจ
เจ้าแล้ว!”

ราวกับว่าเจ้าเสือดาวหิมะตัวนั้นเข้าใจคำพูดของมู่เยียน
เสี้ยวไปสายหางไปมา จากนั้นก็วิ่งไปหามู่โมเหิงกับมู่โมซี
อีกครั้ง มันมองไปยังเจ้าเด็กแสบทั้งสองด้วยสายตาระดือรือร้น
จากอันแปลกประหลาดทำให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นลอบถอนหายใจ
อย่างอดไม่ได้

มู่เยียนเดินเข้าไปในห้องของมู่ถงอย่างรีบร้อน แล้วถือ
วิสาสะปลุกนางที่กำลังหลับสนิทให้ลุกขึ้นมา จากนั้นก็นำ
กระดาษแผ่นนั้นให้มู่ถงที่กำลังงัวเงียอยู่ พร้อมกับเอ่ยเสียงเบา
ว่า “ไปตรวจสอบที่นี้กับข้า ที่นั่นมีผู้สมรู้ร่วมคิดของเชียวอี้เฟิง
อยู่ด้วย”

หลังได้ยินคำว่าเชื้ออัฟริกา ดวงตาที่ยังงัวเงียของมูถงพลันสว่างขึ้นทันที นางลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและออกจากวังไปพร้อมกับมูเยียน มูถงใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง อาศัยความทรงจำของตนพามูเยียนมาจนถึงสถานที่ที่เขียนไว้ในกระดาษแผ่นนั้น

มูถงนั่งชันเข่าอยู่บนพื้นหญ้าที่ขึ้นสูง แล้วกระซิบขำหุ มูเยียนอย่างระมัดระวังว่า “ท่านพี่ เมื่อนานมาแล้วที่นี่เป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงในแคว้นซางฉงของเรา คนที่นี่ แม้แต่เสด็จพ่อกับเสด็จแม่ก็ไม่กล้าส่งทหารเข้าไปยุ่มยาม ข้าจากไปนานแล้ว ไม่รู้ว่าพวกเขาจะยังอยู่ที่นี้หรือไม่ หากอยู่ เช่นนั้นพวกเราก็ต้องระวังตัวเอาไว้”

“อ้อ เก่งกาจเพียงนั้นเชียวรี” มูเยียนเลิกคิ้วถามด้วยความสนใจ แล้วถามต่อด้วยน้ำเสียงกระฉับกระเฉง “คนที่เจ้าพูดถึงเป็นผู้ใด เล่าให้ข้าฟังหน่อย”

มูถงหลับตาลง นึกถึงทุกสิ่งทีนางรู้เกี่ยวกับคนกลุ่มนั้น จากนั้นก็เล่าสิ่งที่อยู่ในความทรงจำให้มูเยียนฟังทันที สุดท้ายก็พูดเสริมอย่างอดไม่ได้ว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับฉายาพญาอินทรีในแคว้นซางฉง โดยทั่วไปแล้ว พญาอินทรีบนทุ่งหญ้าควรจะหมายถึงฮ่องเต้ แต่เสด็จพ่อกลับประทานฉายานี้ให้ชาย

ผู้นั้นด้วยตัวเอง ชายผู้นั้นปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือกับเรา
ดังนั้น...”

“เออละ ข้าเข้าใจแล้ว” มู่เยียนยืนขึ้นด้วยรอยยิ้ม ก้มหน้า
ลงสบตากับมู่ถง “เจ้ารออยู่ที่นี้ ข้าจะเข้าไปตรวจสอบ
สถานการณ์ก่อน”

“ท่านพี่!” มู่ถงจับชายเสื้อของมู่เยียนแน่นด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด ก่อนจะส่ายหน้า แล้วกล่าวว่า “ไม่ได้ หากจะไป
ก็ต้องไปด้วยกัน ข้าปล่อยให้ท่านไปเสี่ยงคนเดียวไม่ได้!”

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 4

天价齐妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 0-2422-4964 ต่อ 9999, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《天价齐妃》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

夜凌祁 Ye Ling Xi.

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 4 / 夜凌祁 Ye Ling Xi เขียน ; ไม่กวนอิม จาก แปล : 天价齐妃

.— กรุงเทพฯ คามิลเลีย :อมรินทร์ คอร์पोเรชันส์, .2568

(1) 399 หน้า.

1 . นวนิยายจีน .I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล .II. ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์.

ISBN 978-616-18-7486-5